

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa E.(...) – Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.
przeciwko W. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2010 r.,
zażalenia strony powodowej

na orzeczenie zawarte w pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 lutego
2010 r., sygn. akt X Ga (...),

**uchyla postanowienie Sądu Okręgowego w Ł. w punkcie 2 (drugim) i w tym
zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi,
pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 19 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę
pозwanego Waldemara Malca o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 22 maja 2009 r., nie obciążając go kosztami
zastępstwa procesowego powódki – spółki E.(...) sp. z o.o. z siedzibą w M.

Sąd Okręgowy wskazał, że skarga o wznowienie postępowania podlegała
odrzuceniu wobec wniesienia jej po upływie przysługującego terminu i nieoparcia jej na

ustawowej postawie wznowienia. W uzasadnieniu postanowienia o kosztach zastępstwa procesowego stwierdził jedynie, że na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył pozwanego kosztami postępowania należnymi przeciwnikowi skargi.

Powódka zaskarżyła postanowienie z dnia 19 lutego 2010 r. zażaleniem w części dotyczącej kosztów zastępstwa procesowego, wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia w zaskarżonym zakresie i obciążenie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym skargą o wznowienie postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania zażaleniowego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Skarżąca zarzuciła naruszenie art. 98 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i naruszenie zasady odpowiedzialności strony za wynik zainicjowanego postępowania oraz zasady zwrotu związanych z nim kosztów oraz art. 102 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania podstawy faktycznej zastosowania zasady słuszności przy orzekaniu o kosztach postępowania i nieobciążenia nimi strony przegrywającej, a także § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 k.p.c., ustanawiającym wyjątek od zasady odpowiedzialności strony przegrywającej sprawę za koszty procesu (art. 98 § 1 k.p.c.), w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów procesu albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustalenie, czy w sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”, zależy od swobodnej oceny sądu, jednakże ocena ta musi uwzględniać wszystkie okoliczności, które mogą mieć wpływ na jej podjęcie (postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 r., sygn. akt I CZ 112/09, nie publ.). Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia wskazuje jako postawę prawną rozstrzygnięcia przepis art. 102 k.p.c., ale nie zawiera motywów, którymi kierował się Sąd Okręgowy rozstrzygając o kosztach postępowania zainicjowanego na skutek skargi o wznowienie postępowania. Brak wskazania motywów, którymi kierował się Sąd Okręgowy orzekając o kosztach postępowania oznacza, że uzasadnienie nie odpowiada wymogom przewidzianym w art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2010 r., sygn. akt V CZ 7/10, teza opublikowana w Biuletynie SN nr 4/10, s. 14). Nie jest rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie przyjętych

przez Sąd Okręgowy motywów rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, co jest konieczne do oceny zasadności podniesionych w zażaleniu zarzutów naruszenia art. 98 k.p.c., art. 102 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.